

Arrest

**nr. 48 396 van 22 september 2010
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 juli 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 15 juni 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 augustus 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 11 december 2009 heeft verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort Vreemdelingenwet) ingediend.

Op 3 juni 2010 wordt door de Nederlandse overheid om de overname van verzoeker verzocht. De Belgische autoriteiten aanvaarden het verzoek tot overname.

Op 10 juni 2010 neemt de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Op 16 juni 2010 wordt deze beslissing aan verzoeker ter kennis gebracht.

Op 15 juni 2010 wordt ten aanzien van verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten genomen, dat op 16 juni 2010 aan hem ter kennis wordt gebracht. Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, B.S. (...), Attaché genomen op 15.06.2010

de genaamde D.M. (...), geboren te (...), van Marokkaanse nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 16/07/2010 om middernacht het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van de volgende Staten: Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Nederland, Portugal, Spanje, Oostenrijk, Griekenland, Italië, Noorwegen, Zweden, IJsland, Denemarken, Finland, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechië, Malta en Zwitserland tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN (EN) VAN DE BESUSSING (2)

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 1°: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum in zijn paspoort. Volgens het dossier van de Dienst Vreemdelingenzaken zou betrokkene in het bezit moeten zijn van een paspoort nr. X185279 geldig tot 08/11/2010. Betrokkene wordt echter overgedragen zonder identiteitsdocument.

0 - artikel 7 van de wet van 15 december 1980, eerste lid, 9°: wordt met toepassing van internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, aan de Belgische overheden overgedragen door de overheden van een andere Staat; BNL overeenkomst van 11/04/1960 (3).

Bovendien werd zijn regularisatieaanvraag op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 ongegrond verklaard op 10/06/2010.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van de artikelen 8 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet zijn middel als volgt uiteen:

“1. Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten. Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn. Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in

de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de formele motiveringsplicht

De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motivering is vaag en tevens ontbreken de feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing. Gelet op het feit dat verzoeker het grondgebied moet verlaten en de zeer verregaande gevolgen die deze beslissing met zich meebrengt is het evenredigheidsbeginsel in casu niet in acht genomen. De beslissing tot het verlaten van het grondgebied is extreem summier en bijgevolg niet evenredig met de gevolgen. De bestreden beslissing is, zoals hierboven reeds vermeld, zeer summier en bevat bovendien geen enkele reden waarom verzoekende partij het grondgebied moet verlaten om terug te keren naar Marokko. Gezien het ontbreken van enige motivering omtrent deze keuze is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 en 8 van de Vreemdelingenwet geschonden. Dat het middel bijgevolg ernstig is."

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voor genoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° en 9° van de Vreemdelingenwet en geduid dat verzoeker niet in het bezit is van een geldig visum in zijn paspoort en het paspoort ook niet of niet meer in zijn bezit heeft. Tevens wordt gewezen op het feit dat verzoeker werd overgedragen door de Nederlandse autoriteiten en dat zijn regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard op 10 juni 2010. De feitelijke gegevens waarom verweerder meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de Vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven, zodat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij meent dat artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt geschonden omdat niet zou zijn aangegeven welke specifieke bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet werd toegepast. Evenmin kan verzoeker worden gevolgd dat er geen feitelijke gegevens worden vermeld en elke motivering ontbreekt. Ook het feit dat de motivering summier is laat niet toe te besluiten dat niet voldaan is aan de verplichtingen die voortvloeien uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt immers duidelijk vermeld. Tevens dient te worden benadrukt dat de formele motiveringsplicht er niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1999, 167-168). Daar in de bestreden beslissing duidelijk wordt gemotiveerd dat verzoeker niet in het bezit is van het vereiste paspoort met geldig visum en er tevens wordt gewezen op de overdracht van verzoeker door de Nederlandse autoriteiten, op de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard, en op de specifieke bepalingen van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, met name artikel 7, eerste lid, 1° en 9°, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen uiteenzet. Een schending van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 8 van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Door louter te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing extreem summier is en verregaande gevolgen heeft, toont verzoeker voorts niet aan dat het evenredigheidsbeginsel geschonden is. Het evenredigheidsbeginsel laat verweerder bovendien niet toe af te wijken van een reglementair voorziene norm (Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en tien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. VANDERSCHOMMEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VANDERSCHOMMEN

N. MOONEN